

at gjøre megen Nytte, idet det er min Overbevisning, at vi vist alle maa være enige om, at skal vor Hesteavl fremmes, som den bør fremmes, kan det ikke ske alene ved at give klæffelige Præmier til Hingste, skjøndt jeg selvfølgelig erkjender, at Husdyrene have Krav paa, at der tages mere Hensyn til dem, og at de faae større Præmier, da de tjene den almindelige Interesse, hvorimod en god Følhoppe kun tjener Cieren, men da vi maa være enige om, at det ikke er Hundret alene, der giver Afkommet dets Værd, tror jeg, at det vil være til megen Nytte, at der kan disponeres over noget større Midler end hidtil til Fordel for Følhopper. Jeg tror ikke, at det er tilstrækkeligt, som hidtil, at give høist ubetydelige Præmier for gode Følhopper; skulle Præmierne gjøre nogen Nytte, maa de være saa klæffelige, at det virkelig bliver en Fordel for Cieren at beholde sin Følhoppe. Hvad angaar mit andet Underændringsforslag om, at de 10,000 Kr. ikke skulle tages af de 60,000 Kr., som Lovforslaget foreslaar anvendte til andre Foranstaltninger, men at de bør tages fra det Beløb, som Lovforslaget vil tillægge Hingste og Tyre, da skal jeg erkjende, at der ligger et lille Principbøragsmaal skjult i dette Underændringsforslag. Det er nemlig mit Skjøn, at vi nærme os den Tid, da Præmieringsystemet ikke mere vil være det Generaadende, det ene Saliggjørende for Landbruget. Jeg erkjender saa fuldt som Nogen, at Præmieringsystemet har gjort overmaade megen Nytte for Landbruget og Husdyrbruget. Jeg erkjender, at hvis vi ikke havde haft Præmieringsystemet, havde vi ingenlunde naaet til det Standpunkt med Hensyn til vort Husdyrbrug, som vi nu staa paa, men jeg tror tillige, at den lange Arrække, hvori vi have fjendt og benyttet Præmieringsystemet, har bragt os saa vidt fremad, at man nu ikke behøver længere at give Præmier for at aabne de paagjældende Cieres Dine for, at det har stor Betydning, at man kan fremstille et godt Tillægsdyr. Jeg tror, at det er gaadt ind i den almindelige Bevidsthed hos Jordbrugerne, at de først og fremmest maa eftertrænge at holde paa gode Tillægsdyr, men jeg erkjender tillige, at vi ikke endnu ere ude over Præmieringsystemet, at det ingenlunde gaar an at fæste det overbord allerede nu, og jeg tror vel, at under Landbrugets trange Kaar er det nødvendigt at udvide Systemet, men jeg tror paa den anden Side, at vi staa lige overfor en Tid, da man vil staa ind paa andre Veie, og da man vil komme til den Erkjendelse, at der er mange andre Midler til at fremme og hæve Landbruget, end netop

Præmieringsystemet for Husdyr. Derfor holder jeg paa, at vi ikke bør formindste de 60,000 Kr., som Lovforslaget har stillet til Ministerens Raadighed, og som skulde anvendes til Husdyravlens Fremme paa andre Omraader. Det er tværtimod min Overbevisning, at vi ville ikke leve mange Aar til, forinden vi komme til den Erkjendelse, at 60,000 Kr. er meget for Lidt. Det kan gjerne være, at der det første Par Aar næppe vil være Anvendelse for det fulde Beløb, det skal jeg ikke udtale mig om. Men vi ville ikke her stabe en Seilighedslov, men vi ville stabe en Retstilstand paa det Omraade, som kan virke ud over en lang Arrække, og hvad vi her staa fast, det tror jeg, man helst maa gaa ud fra, bliver staaet fast paa den Maade, som man tror, tjener Landbruget bedst for en længere Arrække. Derfor har jeg i mit Underændringsforslag under Nr. 2 foreslaaet, at man lader de 60,000 Kr. blive staaende uberørte, uformindskede, til Raadighed for Ministeren til Ophjælpning af andre Foranstaltninger, medens jeg foreslaar, at man tager de 10,000 Kr., som man vil henlægge særlig af Hensyn til Følhopper, fra de 80,000 Kr., som Lovforslaget har foreslaaet til Præmiering af Tyre og Hingste. Hermed skal jeg foreløbig anbefale dette Par Underændringsforslag, indtil jeg har hørt den ærede Ministers Udtalelse om dem.

Talein. Grunden til, at jeg har stillet det lille Ændringsforslag under Nr. 13 til § 4, er, at jeg er kommen til Kundskab om, at der er Landboforeninger, som have Medlemmer i flere Amter. Det finder saaledes Sted — saa vidt jeg veed — i Roldingegnen, idet der findes Landboforeninger, som have Medlemmer baade i Ribe og Veile Amt. Det er indlysende, at efter § 4 er en saadan Landboforening uehellig stillet, og det samme Forhold, som siges at være til Stede her — jeg bor ikke i Egnen, saa jeg veed det ikke aldeles bestemt, men jeg tror, det forholder sig saaledes — finder vel ogsaa Sted andre Steder. Landboforeningerne ere jo ikke indskrænkede eller i nogen Maade beherskede af de almindelige Jurisdiktionsgrændser; man kan oprette Landboforeninger, hvor man vil, men saadanne Landboforeninger blive uehellig stilledes ved at faae at vide, hvor de skulle henvende sig; der kan være talrige og indflydelsesrige Foreninger, som kunne komme i Tvivl, om de overhovedet kunne komme til at gjøre Indstilling efter § 4. Jeg henstiller til Folkestinget, om det vil vedtage dette Forslag eller ikke. Da jeg nu har Ordet, vil jeg udtale min Glæde over, at den ærede Mi-